

Poděkoval za skvěle strávený den (Tereza si ho také užila), a že by ji také v budoucnu chtěl znovu potkat a vydat se vstříc novým zážitkům a objevům. Rozloučili se. Najednou se za oknem zvedl vítr a Tereza se podívala z okna. Když se otočila zpátky, dědeček tam už nebyl. „Asi musel jít,“ řekla kocourovi, který se k ní zrovna přitočil a začal vrnět.

Tereza si sedla k počítači a zadala do vyhledávání: kniha s obrázky, čísly a popisky. Našla hodně odkazů a hned první ji přeměroval do Wikipedie. Tady se objevila kniha s názvem *Orbis Pictus*. „*Orbis Pictus, nebo Orbis Sensualium Pictus (Viditelný svět v obrazech), je učebnice pro děti, kterou napsal český pedagog Jan Amos Komenský*“, četla nahlas Tereza. Zajímalo ji, kdo to byl, a protože se o něm něco chtěla dozvědět (hlavně proto, že je v Uherské Brodě muzeum s jeho jménem), zmáčkla odkaz, který ji přeměroval znovu Wikipedii. Tentokrát to byl odkaz na pána, velice podobného tomu, kterého dnes potkala a šla s ním na různé výlety. „Říkalo se mu Jan Amos Komenský, Jan Nivnický a nebo také Jan Segeš. Segeš podle jeho dědečka.“ „No ne, já že bych se potkala s pánem ze 16. století?“ pomyslela si Tereza. „To je mi záhada.“ Večer před spaním všechny zážitky povyprávěla Merlinovi, který jí ležel na klíně a spokojeně oddychoval. Jeho to asi nezajímalo, ale co na tom záleží. Těšila se na nové zážitky s panem Komenským.

Jan Amos z učebnice dějepisu

Pavla Janoušková, 4. třída ZŠ v Orlických horách

Bylo nebylo jednou v jedné učebnici dějepisu... „Jane z Husí, už ti dost dlouho říkám, že bych dokázal učit i tyhle děti z jednadvacátého století. A ty tomu pořád nevěříš!“

„No tak, Jane Amosi, nezahrávej si s ohněm. Nech toho dřív, než bude oheň na střeše.“

„Jane z Husí, ten tvůj plamenný proslov se mi už nechce poslouchat. Navrhují, že se vsadíme, že to dokážu.“

„Dobrá, platí. Komu ale necháš na hlídání svoje spisy? Snad s sebou nepovlečeš tu hromadu knih?“

„Musím najít někoho, kdo pohlídá moje díla v době mé nepřítomnosti. Kdo se to hlásí?“

Po chvíli se zvedla jedna jediná ruka.

„Koniáši, promiň, snad to nezni jako urážka, ale tobě ty spisy opravdu nedám. Nebyl by tu někdo další?“

Když už to vypadalo, že asi nikdo, připotácel se k nim slepý Jan Lucemburský: „Právě přicházím z bitvy u Kresčaku. O čem se tady bavíte?“

Jan Amos začal vysvětlovat: „Víš, králi Jene, potřeboval bych někoho, kdo by mi ohlídal na nějakou dobu moje spisy.“

Slepý král Jan na to odpovéděl: „Jane Amosi, už před dlouhou dobou mi tvoje knihy padly do oka. Neboj, budu je střežit jako oko v hlavě.“

Protože se nikdo jiný nehlásil, Jan Amos skrálí Janovi Lucemburskému předal všechny své knihy – tedy až na jednu: *Labyrint světa a ráj srdce*.

Jan Amos Komenský vylezl z učebnice. Jakmile byla aktovka otevřená, vyskočil z ní a zvětšil se. Dlouho bloudil po škole, než našel ředitelnu. Konečně – ředitelna! Za deset minut začne vyučování, to by ještě mohl přijít do své nové třídy včas. Zaklepal na dveře a vešel do ředitelny: „Dobrý den, pane řediteli. Rád bych se ucházel o místo ve vašel učitelském sboru. Jsem učitel národů Jan Amos Komenský.“

Ředitel si ho chvíli nevěřičně prohlížel a potom povídá: „Ať jste, kdo jste, předvádět Komenského mi tu nebudete. Když mi řeknete, jak se doopravdy jmenujete, tak bych byl ochoten vás přijmout.“

„Ale já jsem doopravdy Jan Amos Komenský, vždyť jsem vám to už říkal, asi jste mě přeslechl.“

„Člověče, podívejte se tady na dvousetkorunu – to je Komenský. To určitě nejste vy.“

„Já jsem Komenský, ten z učebnice. Učil jsem po celé Evropě, ale takhle neposlušného ředitele jsem ještě neviděl.“

„Jestli jste doopravdy Jan Amos Komenský, tak se mi tady podepište.“ Ředitel začal hledat něco v počítači. Po chvíli vytřeštil oči na papír – tohle nečekal. Byl to podpis Jana Amose Komenského.

Ředitel zabrblal omluvu a dodal: „Tak dobrá, tamhle na konci chodby je vaše třída. Tady máte rozvrh a běžte.“

Jan Amos Komenský vešel do třídy. Bylo zvláštní, že žáci klidně seděli v lavicích a nikde nepobíhali. Asi to bude nějaká velmi, velmi vzorná třída. Po chvíli zjistil, že žáci mají v rukách podivné placaté věci, do kterých neustále fukají. Sedl si za katedru a jenom koukal – před ním stálo podobné udělátko, ale o hodně větší. Vůbec netušil, k čemu to může sloužit. Po chvíli přemýšlení mu došlo, že se žákům ještě nepředstavil: „Milí žáci, jmenuji se Jan Amos Komenský. Zajistě mě znáte z hodin dějepisu jako učitele národů. Moc rád bych se ale zeptal, k čemu slouží tato věc (ukázal na počítač) a kde je třídní kniha.“

Jedna holka se ozvala: „Pane učiteli, třídní kniha je v šufletě. A to je počítač.“ Chudák Jan Amos byl stejně chytrý jako před chvílí. Kromě toho ve třídě nebyl žádný kalamár, takže navíc netušil, čím napsat zápis do třídní knihy. A navíc žáci pořád fukali do těch malých plochých udělátek. Vstal a šel se podívat, co to vlastně mají v rukách. Když uviděl, že udělátka slouží ke hraní her, řekl: „Škola hrou byla myšlená úplně jinak. Je potřeba se začít učit.“ I přes velké protesty posbíral všechna udělátka a položil je na katedru. Vyučování mohlo začít.

Šlo to sice ztěžka, ale dalo se to zvládnout. Po delším vysvětlování Jan Amos pochopil, jak se zapíná počítač, i že ta udělátka jsou telefony, které ale ve skutečnosti k telefonování skoro nikdo nepoužívá. Děti mu vysvětlily, že už nepoužíváme pero s násadkou a kalamár, ale propisku. Role se obrátily – on byl žákem a děti jeho učiteli.

O přestávce ho děti zavedly do školní knihovny. Jan Amos z toho byl nadšený. Tolik knih pohromadě ještě nikdy neviděl! Začal se probírat knihami. Bylo jich tolik, že by je nezvládl přečíst ani za několik let. Byl to učiněný ráj. Ráj knížek. V tu chvíli mu došlo, že by měl přepsat svůj *Labyrint světa a ráj srdce*... Vzal do ruky propisku, škrtnul „ráj srdce“ a místo něj napsal ozdobným písmem „ráj knížek.“

Najednou zazvonilo. Musel se vrátit do třídy. Něco mu říkalo, že by měl přenechat práci profesionálním učitelům. Asi to zvládnou lépe než on. A tak, když byla jednou otevřená aktovka, se vrátil zase zpátky.

Kouzelná škola

Emma Stašková, 4. třída ZŠ Jarošov Uherské Hradiště

Naše škola je jedinečná, protože je kouzelná. Stojí na konci naší vesnice a vypadá, jako starý opuštěný dům, ale zdání klame, protože vevnitř je obrovská. Má spoustu tříd a tajných chodeb. Naše paní učitelky vypadají jako kouzelné víly. Nosí dlouhé šaty, obvykle mají velký baňatý drdol a stále úsměv na rtech. Máme je moc rádi. Ředitelem naší školy je profesor, badatel a vášnivý cestovatel v čase. Miluje historii a vždy nás učí vlastivědu.

Aby nám pan učitel zpeštil výuku, vymyslel ohromný vynález jménem ČASOSTROJ. Vždy v pátek přijde do jedné ze tříd známá česká osobnost. Vždy je pro nás velkým překvapením, ve které třídě se známá česká osobnost objeví. Minulý týden se ve třetí třídě objevil Tomáš Garrigue Masaryk. Tento pátek je na řadě naše třída a my se nemůžeme dočkat, kdo nás navštíví. Od rána listujeme v sešitech a zkoušíme uhodnout, kdo by to mohl být? Všichni ztichli. Najednou se otevřely dveře a za nimi byl náš pan učitel a jeho vzácný host. „Dobré ráno, děti, představuji vám Jana Amose Komenského – učitele národů.“ Našemu hostu jsme kladli spoustu zajímavých otázek, na které nám ochotně odpovídal. Moc nás všechny zajímalo, kde všude byl a co všechno učil. Na oplátku jsme mu předvedli, jak se učíme my a jak hrajeme hry. Společně strávený čas nám velmi rychle utekl. Rozloučili jsme se s naším vzácným hostem a poděkovali jsme mu za jeho návštěvu.

Druhou hodinu matematiky se přihodilo něco neobvyklého. Přiběhl k nám pan ředitel a oznámil nám, že se porouchal časostroj a pan Komenský se nemůže vrátit do své doby. „Ztratilo se šest důležitých šroubů, které drží časostroj,“ řekl pan ředitel. „Musíte mi pomoci.“ Pan ředitel vysvětlil celou situaci rodičům, aby neměli strach, když děti nepřišly domů. „Tak, a můžeme začít,“ řekl pan ředitel. Rozdělili jsme se do několika skupin a začalo pátrání. Šest kluků se vydalo do horních pater školy. Polovina holek šla do sklepa a zbytek třídy hledal v prostředním patře. Kluci našli tajné dveře s nápisem VYŘEŠÍŠ-LI PŘÍKLAD CELÝ, NALEZNEŠ ZDE POKLAD CENNÝ. Naštěstí kluci měli jedničku z matematiky, tak slovní úloha pro ně byla hračka. Všechno vypočítali a získali dva cenné šrouby. Holky ve sklepe zase narazily na truhlu, které měla zvláštní zámek, který se otvíral zvukem. Jako nápovědu měly jen notový zápis. Holky zazpívaly správnou melodii a truhla se otevřela. Byly tam opět dva šrouby. My, poslední skupinka, jsme v prostředním patře našli zvláštní nápis ČÍLK ÍŠLAD ŠÁKSÍZ ÍTSORTYHC. Dlouho jsme si s tím lámali hlavu a pak nám došlo, že je ten nápis psaný pozpátku. Všichni jsme jej společně přečetli a znělo to: CHYTROSTÍ ZÍSKÁŠ DALŠÍ KLÍČ. Objevily se poslední dva šrouby.

Běželi jsme všichni za panem ředitelem a donesli jsme mu všechny šrouby. Pan ředitel opravil časostroj a Jan Amos Komenský se vrátil zpět do své doby. Všichni jsme se radovali, že všechno dobře dopadlo.

Nejlepší školní den

Nela Budačová, 5. třída ZŠ Jarošov Uherské Hradiště

Můj nejlepší školní den by byl, kdyby se ve škole úplně náhodou objevila Star Hvězduše Motýlová. Pokud ji neznáte, nevádí. Je super. Koukněte se někdy na seriál „Star proti silám zla“ a pochopíte. A chtěli byste vědět, proč by bylo skvělé, kdyby přišla Hvězduše do jarošovské školy? Za prvé, poprosila bych ji, aby změnila nudné schody v úžasné tobogány v zelené a modré barvě. V meziposchodí by byly malé bazénky s vodou. A nemusíte se bát, že by cesta nahoru nebyla taky psina. Vyfoukly by vás tam obrovské vodotrysky. Trochu problém vidím v tom, že by žáci byli asi nonstop mokří. Na pana ředitele a paní učitelky by ale samozřejmě čekal létající fén.

Za druhé bych Hvězduši požádala, aby domluvila s učitelkami a samozřejmě i s panem ředitelem, že se bude o velké přestávce chodit přes speciální nůžky, které vás přenesou do jiných dimenzí. No řekněte, kdo by nechtěl zažít takový výlet?

A za třetí bych si přála, aby u nás Hvězduše zavedla hodinu Čehokoli. V té by se mohlo dělat vše, na co si zrovna vzpomenete – číst si, kreslit, poslouchat hudbu a cpát se třeba čokoládou...

Myslím si ale, že by se pak děti ze všech okolních škol chtěly učit jen u nás v Jarošově, a to bychom museli školu nafouknout. Rádem bychom z ní měli veliký aquapark. V matematice bychom pak počítali, kolik se narodilo magických delfinů, kteří by tam plavali... Ale čím se vlastně živí delfini? Raději tedy zůstaňme u normálních lavic a u pevné půdy pod nohama.

Eliška Pytlová, 12 let

3. kategorie – 6.–7. třídy – poezie

Jak by vypadala má škola snů?

Tereza Pernicová, 6. třída ZŠ F. Horenského Boršice

Učitelé s duši anděla
by slušně vysvětlili, co se nedělá.
Pro učitele křeslo, pro děti pohovku
na koberci! A ne jen za stovku.

Mít velkou třídu s okny,
truhlíky a v nich květiny.
Ta okna se zlatým rámem
a žaluzie, které otočit zvládnem.

Mít školního mazlíčka –
rybku, želvu, králíčka.
Tohle je má škola snů,
to je však otázka mnoha dnů.

Jak by měl vypadat nejlepší učitel?

Kdyby se stali učitelé anděli,
byli by v hodinách fakt hodně skvělí.
Nedávali by nám domácí úkoly
a chodili bychom na procházky – místo sezení uvnitř školy.

Uměl by všechno skvěle vysvětlit
a na tabuli krásně názorně nakreslit.
Byl by opravdu spravedlivý
a nebyl by zahořklý a nudivý.

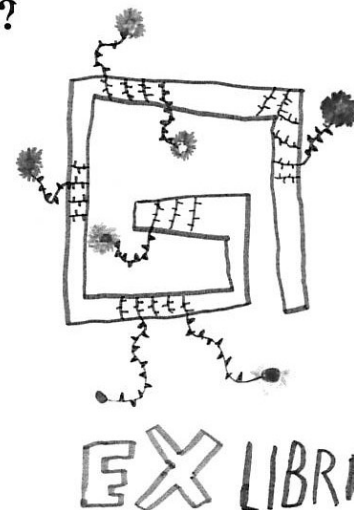
Každý má anděla v sobě,
část z něj je i v tobě.
Všichni učitelé kousek z něj mají,
moc pro nás žáky znamenají.

Ideální školní den

Za slunečného rána v pátek
po cestě nepotkám žádný zmatek.
Na hodinu se nachystám v klidu a pohodě,
nic nenechám jen tak náhodě.

V angličtině nebýt zkoušený
a z dějepisu nebýt vystrašený.
Nepočítat slovní úlohy v maticce
a v pracovce zalévat pomocí hadice.

U oběda v dlouhé řadě nestát,
ty, co předbíhají, už nemůžu vystát.
To byl můj ideální školní den,
doufám, že to není jenom sen.

Matouš Kokoška, 10 let